

Marko
Kravos

KUKAVIČJI
KLIC

Samo počakat je treba,
da pride mama iz trgovine,
da zrasem, da mi zrasede brada,
da se zarase hrib za hišo,
potem bo lepo.

Samo počakat je treba
in doštudirat in delo dobit
in opremit stanovanje in se poročiti
in ko bo prvi krajec, bodo gobe,
potem bo lepo.

Samo počakat je treba,
vsi pridejo enkrat na vrsto
pri plači, nagradah in pri zdravniku,
samo pazi, potrpi, pogoltni,
potem bo lepo.

Samo počakat je treba,
kdor je oblast in sme zdaj vse,
bo tudi enkrat star in bolan
in ko ga odžagajo, bom jaz na površju,
potem bo lepo.

Samo počakat je treba:
 ko se nekoč ujame ozvezdje na nebu
 s časom rojstva in se izide kukavičji klic
 me več ne bo, ko bo pomlad,
 potem bo, kar bo.

HOTEL ASTORIA,
 LENINGRAD

Od premolčanih stvari
 se mi suši spomin
 in ponavljam stara rekla:
 učiti se, učiti se, učiti se,
 in se spomina bojim.

Tečem čez ulico po časopis,
 morda pa bo v njem razloženo,
 kaj se je z mano zgodilo,
 kako in čemu sem,
 če sploh še kaj diham, počnem.

Veliko govorim; kot da bežim.
 Hitim; kot da sem sam na svetu.
 Smejem se s praznim jekom,
 s površino telesa ljubim,
 s konico peresa se izpisujem.

PREIZKUŠNJA

Vrže te vznak
 te pritisne k tlom
 in si čisto na tleh,
 na hrbtu,
 ne moreš nič,
 niti mignit,

gledaš v nebo,
 ker se ne moreš sklonit
 ne vstran ozret

kot roža blag,
 vegetativno lep,
 vijolično žalosten,
 nečloveško moder.

DAR Na travi, na hrbtu, na široko:
čas imam, pod mano semena in korenine.

Kaj bi se bal velike misli,
stokrat večje od slona.

Če hočem, ležim.
Če hočem, ležim.
Če hočem, me ni.

Nalašč in zdaj pa
enostavno sem.

KANAAN Je glava
od telesa ali od srca?

Je srce
od človeka ali od boga?

Bila je
bela noč in bela megla,

bela megla,
skoznjo sta jezdila

glava — srce
preko telesa vročega.

JABOLKO Jablana ustvarja
prispodobe ljubezni.

Gladka koža,
rdeča lica,
zgoraj pecelj,
spodaj muha,
med njima na sredi
srčasta semena.

RDEČI RAKI Rdeči raki v srebrni skledi,
 peneče se vino,
 mesečina na morju:
 svet visi na nihajoči niti.

 Ti visiš na svoji kiti.
 Odrezal jo bom,
 padla boš v moje naročje
 kot hruška.

SREBRNI Kri, seme, solze,
PEPEL vse tekočine,
 96 odstotkov moje teže
 bo vzelo sonce.

 Kar ostane,
 je zate,
 za tvoje zglavje,
 za sanje.

OKNO Kjer je okno,
 tam je hiša,
 tam so ljudje.

 Okno je razsvetljeno,
 oko vidi skozenj
 lepo ženo.

 Med steno z zrcalom
 in steno z uro
 tiho joče.

 Pred odprtim oknom.

MOJA SMRT Ko umrem, želim to storiti s preudarkom
 in dostojanstvom, na najvišjem nivoju:

diplomatsko, zaslužno, herojsko,
drugim za zgled in pouk.

Enkrat se mora človek zresnit,
enkrat mora vzeti sebe zares.

Če ne za drugo, zaradi zgodovine
in družbe, države, družine,

zaradi obreda, pogrebnih šeg in navad,
pevcev, govorcev in spomenika.

Samo v krsti me bosega pustite,
da ne uidem za vami v gostilno,

samo čeljusti mi skupaj zvežite,
zaradi režanja in vtisa te prireditve.

Smrt je res moja zadnja priložnost.

POMLADNA Nestrpni utrip
 v prsih.

Nemirni utrip
v glavi.

Nemarni utrip
med nogami.

POMLADNA, Spusti hudiča
 DRUGIČ z verige,
 naj se zdivja
 ta beštja kosmata,
 če ga napenja, razganja.

Mimo gre ženska
z jazbino
za tvojo mrcino:
odpni mu hlače,
naj se nadiha, naskače.

TRINAJSTA
PESEM

Za devetimi gorami,
za desetimi vodami,
pod zelenim leskovjem
maček miško je ujel:
miš iz luknje mačku v kremplje.

Za devetimi gorami,
za desetimi vodami
in pod belo brezico
miš se v ptico spremeni,
maček-jastreb ji sledi.

Za devetimi gorami,
za desetimi vodami
in pod hladnim vrbovjem
ptica v vodo skrije se,
jastreb pa že ščuka je.

Za devetimi gorami,
za desetimi vodami,
pod košato lipico
ribica kot trava rase,
jelen se pa ná njej pase.

Za devetimi gorami,
za desetimi vodami,
pod dišečim smrekovjem
trava zrasede v gobico,
jelen pa v veverco.

Za devetimi gorami,
za desetimi vodami,
pod šumečim bukovjem
skoči iz gobe kača-gad,
veverca pa zdaj je vrag.

Za devetimi gorami,
za desetimi vodami
in pod sladko trtico
kleplje koso bela smrt,
vabi, kliče na svoj vrt.

Miška iz luknje, mačka-tačka,
in sinica in ujeda, riba, sčuka,
dva medveda, jelen gor na travici,
veverca ob gobici in je kača, pisan gad,
ki ga pase lepi vrag —

vsi prijatelji so zdaj:
smrt je mir, njen vrt je raj!

Ivanka
Hergold

Drugi kraj

Stari je prvi opazil, kako je mežikala rdeča luč na napravi. V resnici jo je videl že več dni prej, z okna zgoraj v sobi se je lepo videlo naravnost na napravo, malo podobna je spomeniku, jo je mislil, takole s ptičje perspektive, alarmna lučka pa svečki; pa tudi ponoči ga je zbujala tišina, ki je ni bil navajen: aparatura je sicer glasno, čeprav z malo potuhnjenim zvokom noč in dan mlela nesnago ter odplake. Potem pa je

zacvililo, poklopotalo in reč se je ustavila. Ampak stari ni nič rekel, a saj tega tudi ni nihče pričakoval.

Stal je za zaprtimi žaluzijami, poslušal in gledal, gledal in poslušal. Gledal mežikanje rdeče lučke, vsak hip je njena svetloba postajala jasnejša in tudi avtomobilom so se od mraka ugašale barvaste strehe in pod modrimi cvetovi hortenzij so se delale za pest velike kepe teme. Poslušal je, kako je drsela s svojimi terapevtskimi čevlji snaha zadaj za pultom: drobni, ostrti in živčni hrestljaji, kot bi si kdo snažil krempeljce, da bi imel potem bolj prost in točen zalet, vmes pa je kovinsko šelestel papirnat denar . . . dolg žvižg predala v blagajni, in vse te šume in zvoke je prekrivalo plahutanje in prhutanje snahine haljaste obleke, kot bi zadaj za njegovim hrbtom nekaj onegavil kak neznan ptič. Kaj neki počne zdajle, sešteva? Ne, zdajle ga gleda, njega gleda v hrbet, poključa s pogledom po nogah in na hitro po pleši in zdaj zabada v hrbet, potrklja na vrat: »Zapri ,Anico'!« reče hlastno in v svoji požrešnosti požira glasove, pa saj se niti ne zaveda, da mu vse večeri pravi »Zapr -nico«!